

Крадецот на бакнежи

Л. Џ. Шен

„Зачудувачки е колку е потполна илузијата дека
убавината е добрина.“

Лав Толстој, *Кројцеровиџа сонџа*

За Бритни Даниел Кристина и Џеки Чех Мартин и силните
жени насекаде.

Да бидеме како нив, да си ги чуваме, да ги поддржуваме.

Плејлисџа

“Young and Beautiful“ – Lana Del Rey

“Take Me to Church“ – Hozier

“Young God“ – Halsey

“Can’t Truss it“ – Public Enemy

“Back to Black“ – Amy Winehouse

“Nothing Compares 2 U“ – Sinead O’Connor

“Everybody Wants to Rule the World“ – Tears for Fears

“I’m Shipping Up to Boston“ – Dropkick Murphys

ПРОЛОГ

Најлошо од сè беше тоа што јас, Франческа Роси, целата своја иднина ја чував заклучена во невпечатлива дрвена кутија.

Од денот кога дознав за неа – на шестгодишна возраст – знаев дека што и да ме чека внатре или ќе ме убие или ќе ме спаси. Па, не беше чудо што вчера взори, кога сонцето го бакнуваше небото, одлучив да ја забрзам судбината и да ја отворам.

Не требаше да знам каде мајка ми го чува клучот.

Не требаше да знам каде татко ми ја чува кутијата.

Но кога по цели денови седите дома и се дотерувате до паѓање во несвест за да ги исполните невозможните стандарди на вашите родители? Имате време – и тоа на претек.

„Не мрдај Франческа или ќе те прободам со иглата“, Вероника зацимоли под мене.

По стоти пат поминав со погледот по жолтото ливче со пораката додека стилистката на мајка ми ми помагаше да го облечам фустанот како да бев инвалид. Ги врежав зборовите во мислите, заклучувајќи го во фиока во мојот ум до која никој друг немаше пристап.

Возбуда ми струеше низ вените како игрива песна, а погледот ми зрачеше со одлучност во огледалото пред мене. Го свиткав парчето хартија со растреперени прсти и го пикнав во деколтето под мојот одврзан корсет.

Повторно почнав нервозно да чекорам низ собата, премногу возбудена за да стојам в место, терајќи ги фризерката и стилистката на мама да викаат по мене додека комично ме бркаа низ соблекувалната.

Јас сум Гручо Маркс во Супа од патка. Фаџи ме ако можеш.

Вероника го повлече крајот од мојот корсет, повлекувајќи ме назад пред огледалото, како да бев на поводник.

„Еј, ау.“ Се штрекнав.

„Реков, не мрдај!“

Не беше невообичаено вработените на моите родители да постапуваат со мене како да бев извикана, расна пудлица. Не дека беше важно. Вечерва ќе го бакнев Анџело Бандини. Поточно – ќе му *дозволев* да ме бакне.

Ќе излажев ако речев дека немав размислувано за тоа како го бакнувам Анџело секоја вечер уште откако се вратив од швајцарскиот интернат во кој ме пикнаа моите родители. На деветнаесет години, Артур и Софија Роси официјално одлучија да ме воведат во чикашкото друштво и да ми дозволат да си одберам иден сопруг од стотиците подобни мажи со италијанско-американско потекло кои беа поврзани со Синдикатот. Вечерва ќе отпочнеш цела низа на настани и друштвени средби, но јас веќе знаев за кого сакав да се омажам.

Тато и мама ме информираа дека факултетот не беше опција за мене. Требаше да се погрижам да го најдам совршениот маж, со оглед на тоа што бев единица и единствениот наследник на бизнисите на семејството Роси. Ми беше сон да бидам првата жена од моето семејство што ќе се стекнеше со диплома, но не бев ни приближно толку глупава за да им се спротивставам. Нашата помошничка Клара често велеше: „Ти не треба да најдеш сопруг што ќе те исполнува, Френки. Треба да ги исполниш очекувањата на твоите родители.“

Не грешеше. Бев родена во златен кафез. Беше простран, но сепак заклучен. Секој обид да избегам од него значеше изложување на смртна опасност. Не ми се допаѓаше да бидам затвореник, но знаев дека многу помалку

би ми се допаѓало да бидам два метри под земја. И така, никогаш се немав осмелено ни да сирнам низ решетките на мојот затвор за да видам што има на другата страна.

Мојот татко, Артур Роси, беше на чело на Синдикатот.

Титулата звучеше претерано немилосрдно за човек кој ми правеше плетенки, ме научи како да свирам на пијано и дури и пушти една машка солза на мојот рецитал во Лондон, кога свирев на пијано пред публика од илјадници.

Анџело – добро погодивте – беше совршениот сопруг во очите на моите родители. Привлечен, добро ситуиран и финансиски обезбеден. Неговото семејство ја поседуваше секоја втора зграда во населбата Мала Италија, а повеќето од имотите беа користени од татко ми за мноштвото негови нелегални активности.

Го познавав Анџело од раѓање. Се гледавме како растеме еден со друг како што цутат цвеќињата. Бавно, а истовремено брзо, во текот на луксузните летни одмори под строгиот надзор на нашите роднини, мафијашите – луѓе кои формално биле прифатени како полноправни членови на Синдикатот – и телохранителите.

Анџело имаше четири браќа и сестри, две кучиња и насмевка што можеше да го стопи италијанскиот сладолед во вашата дланка. Неговиот татко имаше сметководствена фирма која работеше со моето семејство и заедно одевме на истите сицилијански одмори во Сиракуза.

Низ годините, гледав како нежните руси кадрици на Анџело стануваат потемни и поскротени со потстрижување. Како неговите сјајни очи, сини како океанот, стануваат помалку палави и позамислени, прекалени од работите на кои татко му несомнено го научил и му ги покажал. Гласот му се продлабочи, италијанскиот акцент му се заостри, а тој почна да ја пополнува неговата слаба момчешка става со мускули, височина и самодоверба. Стана помистериозен и помалку импулсивен, зборуваше поретко, но кога ќе проговореше се топов од неговите зборови.

Вљубувањето беше толку трагично. Не е ни чудо што толку ги растажуваше луѓето.

И иако го гледав Анџело како да можеше да стопи сладолед, не бев единствената девојка која се топеше од неговото постојано муртење кога и да ме погледнеше.

Ми се лошеше од помислата дека кога јас се враќав во моето женско католичко училиште, тој се враќаше во Чикаго да се дружи, муабети и бакнува со други девојки. Но тој секогаш правеше да се чувствувам како јас да бев Вистинската. Ми ставаше цвеќе во косата, ми дозволуваше да пивнам од неговото вино кога никој не гледаше и се смееше со очите секогаш кога ќе прозборев. Кога неговите помлади браќа ме задеваа, тој ги плескаше по уши и ги предупредуваше. И секое лето, наоѓаше начин да украде момент со мене и да ме бакне во врвот од носот.

„Франческа Роси, ушће љоубава си од минаџојо леџо.“

„Секогаш го велиш џоа.“

„И секогаш го мислам. Немам навика да џрошам зборови најразно.“

„Каж ми неџо важно, џогаш.“

„Ти, божице моја, еген ген ќе бидеш моја соџруџа.“

Го негував секој спомен од секое лето како да беше света градина, оградена со нежности и наводнувана сè додека не прераснеше во бајковито сеќавање.

Најмногу од сè, се сеќавав како секое лето го задржував здивот додека тој се прикрадуваше во мојата соба или во продавницата која ќе ја посетев или кај дрвото под кое читав книга. Како почна да ги развлекува нашите „моменти“ како што минуваа годините и влеговме во адолесценција, гледајќи ме со нескриена веселост додека се обидував – и не успевав – да се однесувам како едно од момчињата, кога беше болно очигледно дека бев девојка.

Ја пикнав пораката подлабоко во градникот во истиот момент кога Вероника ги закопа своите месести прсти во мојата кожа со боја на слонова коска, собирајќи го корсетот зад мене од двете страни, стегавќи ме околу половината.

„Да можев повторно да бидам деветнаесетгодишна и прекрасна“, се издиша таа, прилично драматично. Свилените кремави нишки се затегнуваа една врз друга, а јас воздивнав. Само елитата на италијанскиот Синдикат сè уште користеше стилисти и помошнички за да се подготви за некој настан. Но што се однесуваше до моите родители – ние бевме кралско семејство. „Се секаваш на тие времиња, Алма?“

Фризерката загрофта, прицврстувајќи ги моите шишки настрана и собирајќи ми ја косата во кок. „Душо, не летај во облаци. Ти не беше некоја убавица кога имаше деветнаесет години. Франческа, од друга страна, е убава како слика. Не сте во истата лига. Не сте ни во истиот спорт.“

Почувствував како кожата ми порумени од засраменост. Имав чувство дека луѓето уживаа во глетката кога ме гледаа, но ме ужаснуваше убавината како концепт. Беше моќна, но непостојана. Прекрасно завиткан подарок што еден ден ќе го изгубев. Не сакав да го отворам или да уживам во неговите придобивки. Тоа само ќе направеше да ми биде потешко да се простам од него.

Единствената личност која сакав да го забележи мојот изглед вечерва на маскенбалот во Институтот за уметности во Чикаго беше Анџело. Темата на галата беше богови и божици од грчката и римската митологија. Знаев дека повеќето жени ќе се појавеа како Афродита или Венера. Можеби како Хера или Реа, ако беа пооригинални. Не и јас. Јас бев Немеза, божицата на одмаздата. Анџело отсекогаш ме нарекувал божица, а вечерва јас ќе го оправдав мојот прекар со тоа што ќе се појавев како најмоќната божица од сите.

Можеби беше смешно во дваесет и првиот век да сакате да се омажите на деветнаесет години преку договорен брак, но во Синдикатот, сите се покорувавме на традицијата. Нашата припаѓаше во деветнаесеттиот.

„Што пишуваше во пораката?“ Вероника ми местеше кадифени црни крилја на грбот, откако ми помогна да го облечам фустанот. Фустанот беше без прерамки, со боја на ведро летно небо, со стилизирани школки од органза.

Тулот се влечеше два метри зад мене, собирајќи се како океан околу нозете на моите помошнички. „Знаеш, онаа што ја пикна во корсетот за да биде на сигурно.“ Се закикоти, протнувајќи ги златните обетки со облик на пердуви низ моите уши.

„Тоа“ – драматично се насмевнав, погледнувајќи ја во огледалото пред нас, поминувајќи со раката врз градите на местото каде се наоѓаше пораката – „е почетокот на остатокот од мојот живот.“

ПОГЛАВЈЕ 1

Франческа

„Не знаев дека Венера имала крилја.“

Анџело ми ја бакна раката на влезот од Институтот за уметности. Срцето ми се стегна пред да го потиснам бесмисленото разочарување. Тој само ме задеваше. Освен тоа, изгледаше толку заслепувачки згодно во својот смокинг вечерва што можев да му ја простам секоја грешка што ќе ја направеше, со исклучок на ладнокрвно убиство.

Мажите, за разлика од жените на галата, беа униформирани во смокинзи и полумаски. Анџело го имаше надополнето својот костум со златна венецијанска маска која покриваше најголем дел од неговото лице. Нашите родители разменуваа учтивости додека ние стоевме еден спроти друг, впивајќи ја секоја пега и секој сантиметар кожа кај другиот. Не му го објаснив мојот костим на Немеза. Ќе имавме време – цел живот – за да дискутираме митологија. Вечерва требаше само да се погрижам да имаме уште еден кус летен момент. Само што овој пат, кога ќе ми го бакнеше носот, ќе погледнев нагоре и нашите усни и судбини ќе се споеја.

Јас сум Кујидон кој исџирелува љубовна сџирела џправо во срцеџо на Анџело.

„Уште поубава си од минатиот пат кога те видов.“ Анџело ја зграпчи ткаенината на својот костум над своето срце, преправајќи се дека се предава. Сите околу нас потонаа во молк, а јас ги забележав нашите татковци како заговорнички гледаат еден во друг.

Две моќни, богати италијанско-американски семејства со силни заеднички врски.

Дон Вито Корлеоне би се гордеел.

„Ме виде пред една недела на венчавката на Циана.“ Се боров со поривот да си ги оближам усните додека Анџело ме гледаше право во очи.

„Венчавките ти прилегаат, но кога те имам само за себе ти прилега уште повеќе“, едноставно рече тој, ставајќи ми го срцето во петта брзина, пред да се сврти кон татко ми. „Господине Роси, смеам ли да ја придружувам Вашата ќерка до масата?“

Татко ми ми ја стави раката на рамото зад мене. Бев речиси несвесна за неговото присуство кога ме проголта густа магла на еуфорија. „Држи ги рацете каде што ќе можам да ги гледам.“

„Секогаш, господине.“

Го фатив Анџело под рака, а еден од десетината келнери нè упати кон нашите места на масата со златен чаршаф, украсена со елегантни чинии од црн порцелан. Анџело се наведна и ми шепна на уво: „Или барем додека официјално не бидеш моја.“

Семејствата Роси и Бандини беа сместени на неколку места едни од други – на мое големо разочарување, но не и изненадување. Татко ми секогаш беше во средиштето на секоја забава и плаќаше убави пари за да ги има најдобрите места секаде каде што одеше. Спроти мене, гувернерот на Илиноис, Престон Бишоп и неговата сопруга ја разгледуваа винската карта. До нив седеше човек кој не го познавав. Тој носеше едноставна целосно црна полумаска и смокинг кој сигурно чинеше цело богатство, судејќи по раскошната ткаенина и беспрекорниот крој. Седеше до една гласна русокоса во фустан од бел француски тул. Една од десетиците Венери кои се појавија на забавата.

Човекот изгледаше како да му е смртно здодевно, мешајќи го вискито во неговата чаша додека ја игнорираше прекрасната жена покрај него. Кога таа се обиде да се наведне и да му каже нешто, тој се сврте на другата страна и погледна во телефонот, пред целосно да изгуби интерес за сè и да почне да зјапа во сидот зад мене.

Ме пронижа тага. Таа заслужуваше повеќе од она што тој ѝ го нудеше. Повеќе од студен, тмурен човек од кој те лазат морници по грбот без воопшто да те погледне.

Се обложувам дека покрај неѓо сладоледој би осџанал сџуген со генови.

„Ти и Анџело изгледате како да си се допаѓате“, неврзано забележа тато, погледнувајќи кон моите лакти, кои беа потпрени на масата. Веднаш ги спуштив, насмејнувајќи се учтиво.

„Фин е.“ Ќе речев „супер фин“, но татко ми апсолутно го презираше модерниот сленг.

„Се вклопува во сложувалката“, отсебно рече тој. „Ме праша дали ќе може да излезе со тебе следната недела, а јас се согласив. Под надзор на Марио, се разбира.“

Се разбира. Марио беше еден од десетиците горили на тато. Имаше облик и интелигенција на тула. Имав чувство дека тато немаше да ми дозволи да се искрадам никаде каде што немаше да може да ме види вечерва, точно поради тоа што знаеше дека Анџело и јас се согласувавме дури и премногу. Тато во принцип нè поддржуваше, но сакаше нештата да се одвиваат на одреден начин. Начин што повеќето луѓе на моја возраст би го сметале за заостанат, можеби дури и варварски. Јас не бев глупава. Знаев дека самата си коправ дупка со тоа што не се борев за моето право за образование и вработување. Знаев дека јас требаше да бидам онаа што ќе одлучи со кого сакам да се омажам.

Но исто така знаев дека мораше да биде или по негово или ќе ми ја покажеше вратата. Цената на слободата беше да го оставам семејството – а семејството ми беше целиот свет.

Со исклучок на традицијата, чикашкиот Синдикат беше многу поразличен од верзијата која ја претставуваа во филмовите. Немаше темни улички, лигави зависници од дрога и крвави судири со претставниците на законот. Во денешно време, сè се вртеше околу перење на пари, откупување на компании и рециклирање. Татко ми отворено

сороботуваше со полицијата, се дружеше со политичката елита и дури и им помагаше на ФБИ во фаќање на важни осомничени.

Всушност, токму тоа беше причината за нашето присуство овде вечерва. Тато се согласи да донира вртоглава сума на пари за нова добротворна организација која имаше цел да им помага на младите од ризичните групи да се стекнат со повисоко образование.

О иронија, моја граѓа Ѓријаџелке.

Пивнував од шампањот и гледав од спротивната страна на масата кон Анџело, кој зборуваше со девојка по име Емили, чиј татко беше сопственик на најголемиот стадион за бејзбол во Илиноис. Анџело ѝ кажа дека планира да се запише на магистерски студии на *Норџвесџерн*, додека истовремено ќе почне да работи во сметководствената фирма на татко му. Вистината беше дека ќе переше пари за татко ми и ќе му слугуваше на Синдикатот до крајот на животот. Бев задлабочена во нивниот разговор кога гувернерот Бишоп го сврте вниманието кон мене.

„А што е со тебе, малечка Роси? Ќе се запишуваш ли на факултет?“

Сите околу нас разговараа и се смееја, освен човекот пред мене. Тој сè уште ја игнорираше својата партнерка, ги пиеше своите пијалаци и не обрнуваше внимание на својот телефон, кој светкаше со сто пораки во минута. Сега кога погледна кон мене, тој исто така гледаше низ мене. Незаинтересирано се запрашав колку години имаше. Изгледаше постаро од мене, но не толку старо како тато.

„Јас?“ Учтиво се насмевнав, а грбот ми се вкочани. Ја измазнив салфетката што ми стоеше в skutот. Манирите ми беа беспрекорни и бев вешта во водење на неврзани разговори. Имав учено латински, бонтон и општи познавања од училиште. Можев да водам разговор со кого било, од светски лидери до изцвакана гума за цваќање. „О, тукушто завршив пред една година. Сега работам на проширување на мојот друштвен круг и создавање познанства тука во Чикаго.“

„Со други зборови, ниту работиш, ниту студираш“, искоментира човекот спроти мене со безличен глас, испивајќи го пијалакот во една голтка и упатувајќи му злобна насмевка на татко ми. Почувствував како ушите ми пламнаа, а јас затрепкав кон татко ми барајќи негова помош. Тој сигурно не го слушна, затоа што никако не изреагира на неговата забелешка.

„Господе Боже“, русокосата до неучтивиот човек за’ржа, вцрвувајќи се. Тој ѝ одмавна со раката.

„Се наоѓаме помеѓу пријатели. Никој нема да го протече ова.“

Да зо̄ про̄шече ова? Кој, по ґаволите, беше тој?

Се исправив, пивнувајќи од мојот пијалак. „Правам и други работи, се разбира.“

„Те молам, сподели“, ме предизвика со лажна фасцинираност. Нашата страна од масата потона во тишина. Беше мрачен тип на тишина. Тип што навестуваше дека се наоѓавме пред морничав момент.

„Сакам добротворна работа...“

„Тоа не е вистинска активност. Што ґравиш?“

ґлаґоли, Франческа. Мисли на ґлаґоли.

„Јавам коњи и уживам во градинарството. Свирам на пијано. Јас... ах, самата си ги купувам сите работи што ми се потребни.“ Ја влошував ситуацијата и тоа ми беше јасно. Но тој не сакаше да ми дозволи да го свртам разговорот во друга насока, а никој друг не се вмеша за да ме спаси.

„Тоа се хобија и луксузи. Кој е твојот придонес за општеството, госпоѓице Роси, освен што ја поддржуваш економијата на САД со тоа што купуваш доволно облека за да ја прекриеш цела Северна Америка?“

Се слушна свечкање на прибор од скапиот порцелан. Една жена воздивна. Преостанатиот ґагор целосно замре.

„Доста“, сасна татко ми со леден глас и мртовечки поглед. Се штрекнав, но човекот со маската не само што остана прибран и исправен во своето столче, туку и се чинеше дека се забавува поради насоката во која се одвиваше разговорот.

„Се согласувам, Артур. Мислам дека дознав сè што има да се дознае за Вашата ќерка. И тоа само за една минута.“

„Да не ги заборавивте Вашите политички и јавни должности дома, заедно со манирите?“ забележа татко ми, со беспрекорни манири, како и секогаш.

Човекот се насмеа како волк. „Напротив, господине Роси. Мислам дека ги помнам мошне добро, на Ваше големо идно разочарување.“

Престон Бишоп и неговата сопруга ја спречија друштвената катастрофа со тоа што ми поставија уште прашања за моето образование во Европа, моите рецитали и што сакав да студирам (ботаника, иако не бев доволно глупава за да потенцирам дека факултетот не беше во план). Моите родители се насмевнаа на моето беспрекорно однесување, а дури и жената покрај некултурниот тугинец малку се вклучи во разговорот, зборувајќи за своето патување низ Европа за време на годината пред да се запише на факултет. Таа беше новинарка и имаше пропуштено низ целиот свет. Но без разлика на тоа колку фини беа сите, не можев да се ослободам од ужасното понижување кое го претрпев од остриот јазик на нејзиниот партнер, кој патем се врати на зјапањето во дното на неговата тукушто надополнета чаша со израз на лицето кој зрачеше со здодевност.

Помислив да му кажам дека не му треба уште еден пијалак, туку професионална помош.

По вечерата, на ред дојде танцувањето. Секоја жена која присуствуваше имаше картичка за танц со имиња на мажите кои дале тајна понуда за да играат со неа. Целата добивка одеше во добротворни цели.

Се вратив да ја проверам мојата картичка на долгата маса на која се наоѓаа имињата на жените кои присуствуваа. Пулсот ми забрза кога, додека ја разгледував, го забележав името на Анцело. Мојата возбуда набрзо беше заменета со ужасеност кога сфатив дека картичката ми беше исполнета до крај со список од италијански имиња, кој беше многу подолг од другите на картичките расфрлани околу мојата, што значеше дека најверојатно ќе ја

поминев целата вечер танцувајќи, сè додека стапалата не ми отрпнеа. Искрадувањето за бакнеж со Анџело ќе беше тешко.

Првиот танц ми беше со федерален судија. Потоа, со еден разуздан италијанско-американски плејбој од Њујорк, кој ми рече дека дошол тука само за да види дали гласиштата за мојот изглед биле точни. Го бакна работ од мојот фустан како средновековен војвода пред неговите пријатели да го одвлечкаат неговиот пијан задник назад до нивната маса. *Те молам, немој да си го ирашаш шајќо ми за сосијанок со мене*, офнава во себе. Изгледаше како тип на богата будала која би ми го претворила животот во некаква варијанта на филмот *Кум*. Трет беше гувернерот Бишоп, а четврт беше Анџело. Валцерот беше релативно краток, но се обидов да не дозволам тоа да ми го расипе расположението.

„Ете ја.“ Лицето на Анџело се разведри кога пријде кон мене и гувернерот за нашиот танц.

Светлина се излеваше од лустерите на плафонот, а мермерниот под одекнуваше со звукот на потпетиците на танчерите. Анџело ја наведна главата кон мојата, фаќајќи ме за рака со едната рака и ставајќи ја другата на мојата половина.

„Изгледаш прекрасно. Уште поубаво од пред два часа“, се издиша тој, испраќајќи топол воздух кон моето лице. Малечки, кадифени крилја од пеперутки ми го заскокоткаа срцето.

„Добро е да се знае тоа, затоа што не можам да дишам во чудово.“ Се насмеав, а мојот поглед подивено го бараше неговиот. Знаев дека не може да ме бакне сега и наплив на паника ги облеа пеперутките, давејќи ги во ужаснатост. Што ако воопшто не можевме да се начекаме насамо? Тогаш пораката ќе беше бескорисна.

Дрвената куќија или ќе ме спасеше или ќе ме убиеше.

„Со задоволство би ти дал вештачко дишење секогаш кога ќе останеш без здив.“ Со погледот ми го помилува лицето, а адамовото јаболко му заигра кога подголтна. „Но би сакал да почнеме со едноставен состанок следната недела, ако си заинтересирана.“

„Заинтересирана сум“, реков пребрзо. Тој се насмеа, допирајќи го челото врз моето.

„Би сакала ли да знаеш кога?“

„Кога ќе излеземе?“ прашав глупаво.

„И тоа. Петок, патем. Но мислев на моментот кога знаев дека ќе ми бидеш сопруга?“ праша тој во еден здив. Едвај успеав да се натерам да кимнам. Сакав да заплачам. Почувствував како му се засилува стисокот околу мојата половина и сфатив дека губам рамнотежа.

„Летото кога наполни шеснаесет. Јас имав дваесет. Ловец на девојчиња.“ Се насмеа. „Пристигнавме доцна во нашата викендичка на Сицилија. Го влечев куферот покрај реката до нашите викендички кога те забележав како плетеш венче од цвеќиња на докот. Им се насмевнуваше на цвеќињата, толку убаво и недостижна и не сакав да го уништам моментот со тоа што ќе ти се обратам. Потоа ветерот ги растури цвеќињата насекаде. Ти не се поколеба ни на момент. Скокна главечки во реката и ги собра сите цвеќиња што се разлетаа од венчето до последно, иако знаеше дека немаше да преживеат. Зошто го направи тоа?“

„И беше роденден на мајка ми“, признав. „Неуспехот не беше опција. Роденденското венче излезе убаво, патем.“

Погледот ми заталка кон бескорисниот простор помеѓу нашите гради.

„Неуспехот не е опција“, повтори Анџело замислено.

„Ми го бакна носот во тоалетот на ресторанот тој ден“, посочив.

„Се сеќавам.“

„Ќе украдеш ли еден бакнеж на носот и вечерва?“ прашав.

„Никогаш не би украде од тебе, Френки. Ќе го купам бакнежот по полна цена, до последен цент“, добронамерно се пошегува, намигнувајќи ми, „но страв ми е дека со твојата шокантно преполна картичка и моите обврски да се видам со секој мафијаш од Синдикатот кој имал среќа